

DüşmüŖ

– günahii · 12 Eylül 2017

Güle düşmüş gönül gülden habersiz... Bir güle düşer gönül,zülf-i yâre dokunur Kaç fırtına bağıında sükun bulur bilinmez. Mecnuni kitaplarda menkıbesi okunur Bin yıl geçse aradan esamesi silinmez Bir güle düşer gönül, giyer aşk libasını Umut kınası yakar,gizler hicran yasını Sırrını faş eylemez, saklar haslar hasını Günbegün gam doldurur,içer,şükür tasını Bir güle düşer gönül,düşünmeden el ne der Yârden bihaber geçmiş,bunca yıl olmuş heder Aşığa haz verirken elem,çile,dert,keder Bilinmezki kaç semâh,dergâhında aşk eder... Bir güle düşer gönül, incitmeden hârını Akıl firâr eylerken yağmalatır varını. Beden mesken tutunca şol hasret diyarını Yokluğa elenirde duyan olmaz zârını Bir güle düşer gönül,son sefere çıkmadan Sabır kulelerini isyân seli yıkmadan Kaşlarını çatmadan dişlerini sıkmadan Eyvallahı hazırır tesbih eder bıkmadan Bir güle düşer gönül,bahta yazılmış yazı Mevsim nevbahar olur biter dünya ayazı Hüzün kuyularında demlenirken niyazı En büyük pâyesidir ,yârin sitemi,nazı Bir Gül'e düşer gönül,sızı artar demadem. Hançer olur saplanır gözünde gördüğün nem. Bigâne gibi durur sürmez yareye merhem. Medet Şah-ı gülistan,can erir dirhem dirhem Ahmet İslamoğlu